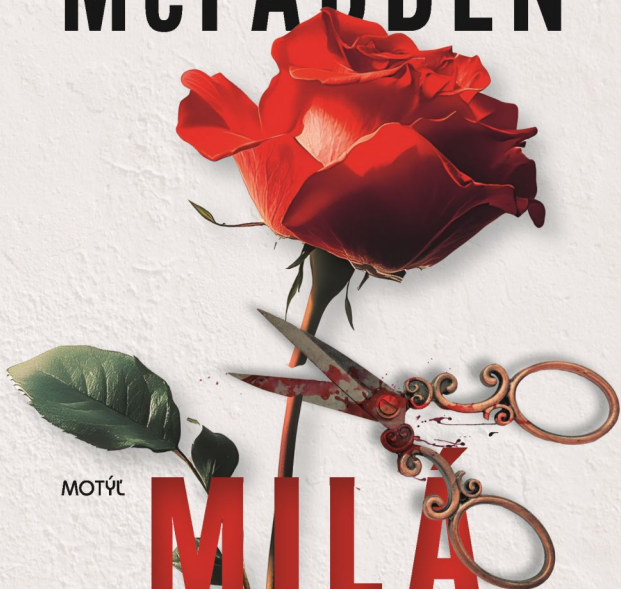

Od autorky bestselleru *Pomocníčka*

**FREIDA
McFADDEN**

MOTÝL

**MILÁ
DEBBIE**

**MILÁ
DEBBIE**

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Anatómia lži

Profesorka

Za zamknutými dverami

Oddelenie D

Väzeň

Frajer

Nehoda

Nájomníčka

Zo série Pomocníčka:

Pomocníčka

Tajomstvo pomocníčky

Pomocníčka ťa vidí

MILÁ DEBBIE

FREIDA
McFADDEN

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Dear Debbie

Copyright © 2026 by Freida McFadden

Cover photo © Jaroslav Blaminsky / Trevillion Images, freepik.com

All rights reserved.

Translation © Dorota Lamačková, 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 150033/01

ISBN: 978-80-8164-438-2

*Pre moju mamu,
ktorá miluje dobré príbehy o pomste*

POZNÁMKA AUTORKY

Hoci píšem trilery, ktoré tradične obsahujú temné prvky, snažím sa ich písať tak, aby boli dostupné pre všetky vekové kategórie. Nenarazíte na žiadne podrobne opísané násilné ani intímne scény. (Najmä pre to, že knihu bude čítať moja vlastná rodina!)

Tak či onak, všetci reagujeme odlišne, a niektoré moje knihy obsahujú kontroverzné témy. Z toho dôvodu som vytvorila zoznam varovaní o obsahu pre všetky moje trilery, ktorý môžete nájsť v hlavičke mojej internetovej stránky:

freidamcfadden.com

Je to zdroj pre čitateľov, ktorí chcú chrániť svoje duševné zdravie, ako aj rodičov detí, ktoré moje knihy čítajú. Prosím, berte tiež na vedomie, že tieto varovania prezrádzajú veľké dejové zápletky, ktoré sa v príbehu odohrávajú.

Napriek tomu dúfam, že si bezpečne užijete túto cestu mojou predstavivosťou!

KAPITOLA 1

Z KONCEPTOV RUBRIKY *MILÁ DEBBIE*

Milá Debbie,

vždy nám v tejto skvelej rubrike hovoríte, že raňajky sú najdôležitejším jedlom dňa, a ja to vnímam rovnako! Lenže či to znamená aj to, že moja rodina je ochotná sadnúť si k stolu a naraňajkovať sa? Ani náhodou.

Každé ráno je to ten istý cirkus. Deti hľadajú stratené topánky alebo domáce úlohy, ktoré sa počas noci vyparili, a môj manžel zas nevie nájsť kľúče alebo okuliare na čítanie. Nikto sa neobťažuje posadiť sa aspoň na päť minút k stolu a zjesť chutné raňajky, ktoré som pripravovala pätnásť minút.

Skúsila som už všetko! Rýchle jedlá aj také, ktoré si môžu vziať so sebou, podplácanie (ani sa nepýtajte!), ale nech robím čokoľvek, rodina vždy odchádza z domu s prázdnyim žalúdkom!

Ako ich mám donútiť, aby si našli pár minút a poriadne sa najedli, keď vždy odídu z domu tak rýchlo, že sa zabudnú čo i len rozlúčiť? Pomôžte mi, Debbie!

Hladoška z Hinghamu

Milá Hladoška z Hinghamu,

raňajky sú naozaj tým najdôležitejším jedlom dňa. Dodávajú nám energiu a pomáhajú zachovať si bdelosť, a ak si človek nedá zdravé raňajky, môže sa celý deň cítiť unavené. U detí a dospievajúcich môžu výživné raňajky zlepšiť pamäť a sústredenie v škole.

Ak Vaša rodina nechce raňajkovať, skúste zistiť, aké jedlá by ich presvedčili, aby si ráno našli tých dôležitých pätnásť minút navyše. Niektorí ľudia raňajkujú cereálie, iní chcú palacinky, ďalší zase syté raňajky – napríklad vajíčka, slaninu a celozrnnú hrianku. Zistite, čo má Vaša rodina najradšej, a skúste im splniť želania!

A ak to nezaberie, odporúčam dať na predné aj zadné dvere visiaci zámok. Hneď ráno zamknite zvnútra oboje dvere a kľúč si nechajte vo vrecku. Dajte všetkým najavo, že neodídu z domu, kým nezjedia zdravé raňajky. Ak by váhali, určite Vám pomôže jednoduchá hrozba, že prehltnete kľúč, ak si nesadnú a nenajedia sa.

Verím, že už čoskoro si budete každý deň vychutnávať spoločné rodinné raňajky!

Debbie

KAPITOLA 2

DEBBIE

Už nejaký čas mám ráno zakázané rozprávať sa so svojou dcérou Lexi.

Toto pravidlo zaviedla zhruba vtedy, keď začala chodiť na strednú školu. Teraz je už v poslednom ročníku, no stále sa ho prísne drží. Pravidlo vzniklo preto, lebo Lexi sa nepáčilo, že som sa jej hneď zrána opovažovala pýtať, ako sa má. Jej sa ráno jednoducho „nechce rozprávať, *panebože*, mami“.

Lexi mi teda v polovici prvého ročníka oficiálne oznámila, že už sa jej viac nemôžem prihovárať v skorých ranných hodinách, a ak sa pokúsim o akúkoľvek formu komunikácie – verbálnu či neverbálnu –, len mi odvrkne: „Čo som ti hovorila?“ alebo ešte horšie, venuje mi ten svoj *neverlý pohľad*.

Viete, aký pohľad myslím. Ak máte doma tínedžerov, určite to viete.

Keď teda Lexi vojde v to stredajšie ráno do kuchyne, nepoviem ani slovo. Len ďalej jem svoje kukuričné lupienky – tie s vysokým obsahom vlákniny. (Teraz, keď mám po štyridsiatke, automaticky kupujem všetko, čo obsahuje veľa vlákniny.) Je ľahké si zapamätať, že sa nemám

Lexi prihovárať, pretože má na ušiach obrovské slúchadlá. Nosí ich neustále. Možno jej už zrástli so spánkovými kosťami lebky.

Lexi má vlasy zviazané do neupraveného chvosta, ktorý vyzerá, akoby si ho bola učesala včera večer alebo možno aj dávnejšie, a ešte sa nedostala k tomu, aby si ho upravila. Má na sebe veľkú mikinu s kapucňou, ktorá pôsobí ako oblečenie na spanie. A tento dojem nezlepšujú ani jej kárované pyžamové nohavice. V škole nie je pyžamový deň ani nič podobné. Takto sa však teraz deti obliekajú. Považujem to za nevkusné, ale na druhej strane im aj závidím. Kiežby som mohla každý deň nosiť pyžamové nohavice.

Z mojich dvoch dcér je Lexi tá, ktorá sa na mňa podobá viac, čo pre ňu musí byť určite veľmi ponižujúce. Má rovnako jemnú kostnú štruktúru tváre a jej mierne vlnité vlasy majú podobný tmavý odtieň ako tie moje. V škole jej to ide od ruky, tak ako to šlo aj mne, preto tento rok chodí na štyri predmety pre nadaných, a ešte aj na teóriu čísel. Matematiku pre nadaných študentov už totiž absolvovala minulý rok.

Rovnako ako ja je asi až príliš múdra pre vlastné dobro.

Lexi zamieri priamo k chladničke, no ani sa na mňa nepozrie, hoci si posmešne prehliadne konzervy určené do zberu trvanlivých potravín, ktoré som naukladala na kuchynskú linku. Všetko, čo robím, je podľa nej trápne a otravné zároveň. Mojm najneodpustiteľnejším zločinom však bolo, že som jej dala meno Alexa. Lenže ako som mala vedieť, že sa raz z Alexy stane slávny *robot*?

Lexi sa obzrie ponad plece, a keď ma zbadá, ešte raz si ma premeria. Chcela by niečo povedať, ale tým by

porušila svoj večný sľub mlčanlivosti. Vidím, že sama so sebou bojuje.

Nakoniec ju zlomím. To ten rúž – nikdy totiž žiadny nenesím.

„Prečo si sa tak vyparádila, mami?“ spýta sa ma.

Dám si ďalšiu lyžicu cereálií s vlákninou a utriem si pery obrúskom. Som skôr typ mamy, ktorá bežne nosí tričko a legíny, takže ju prekvapuje, že ma vidí namaľovanú a v šatách. Dokonca som si aj vyfúkala vlasy. Nenechala som si ich vlhké a zviazané v chvoste ako zvyčajne.

„Dnes prídu fotografi z časopisu *Dom a záhrada*,“ pripomeniem jej. „Budú fotiť dvor.“

Bola to česť, že si ma časopis vybral práve pre túto reportáž. Ako matke dvoch dievčat, ktorá nechodí do práce, mi občas život pripadal trochu... nuž, prázdny. Som na dcéry pyšná, ale chcela som byť pyšná aj na niečo, čo je len moje. Toto fotenie mi dodalo sebavedomie. Na svojej záhrade totiž tvrdo pracujem.

Boli chvíle, keď som mala pocit, že bez tých kvetov by som ani nemala dôvod vstať ráno z postele.

„To som nevedela,“ hovorí Lexi, hoci som to spomínala asi desaťkrát. Je ironické, že ak by som na niečo, čo mi povedala včera, zabudla ja, práve teraz by mi to vyčítala. Radšej na to však neupozorňujem. „Tak veľa šťastia.“

To od nej bolo milé. A stal sa ďalší zázrak: moja sedemnásťročná dcéra sa so mnou zrazu *ráno rozpráva*. Je to ako nejaký bláznivý, nádherný sen. Bolo by trúfale predpokladať, že tie ťažké tínedžerské roky sa už chýlia ku koncu?

„Ďakujem,“ poviem opatrne. Nechcem ničím narušiť túto idylku.

Potom Lexi skrčí nos. „Hádam sa nechystáš odniesť všetky tieto konzervy do našej školy, však nie? Budeš vyzeráť ako nejaká smetiarka.“

Tak dobre, možno sa tie ťažké roky ešte *úplne* ku koncu nechýlia.

Moja dcéra ma kritizuje za to, že zbieram potraviny pre tých, ktorí to potrebujú. Skôr ako však stihnem nejako zareagovať, vojde do kuchyne moja druhá dcéra – Isabel. Asi to tak bude lepšie, pretože Lexi by sa aj tak nebola uspokojila s mojou odpoveďou.

Izzy je v druhom ročníku na Hinghamskej súkromnej strednej škole. Je o dva roky mladšia od svojej sestry. Kým Lexi mi až znepokojivo pripomína mňa samu, Izzy sa oveľa viac podobá na otca. Má jeho svetlohnedé vlasy, úprimný úsmev a pevnú postavu. A rovnako ako on je bezstarostný typ.

Na rozdiel odo mňa a Lexi bola Izzy vždy veľmi športovo založená. Mám takú hypotézu, že vďaka tým endorfínom je príjemnejšia ako jej sestra. To je aspoň moja teória. Ak by som sa nenútila chodiť niekoľkokrát týždenne do posilňovne, už by som bola zavraždila všetkých svojich susedov.

„Čau, mami.“ Izzy si vezme jablko z misy na kuchynskej linke. „Musím bežať. O minútu je tu autobus.“

„To sú celé tvoje raňajky?“ namietam.

„Mami, musím ísť.“

V živote matky, a *predovšetkým* matky tínedžerov, je nutné vedieť si vybrať, do ktorého boja sa oplatí pustiť. „Dobre, ľúbim ťa,“ zvolám. „Po futbale prídem po teba.“

Izzy zaváha. Kým tam stojí, trochu sa jej za hlavou pohojdáva vysoko vyčesaný chvost. Vyzerá, že zvažuje,

čo ďalej povedať. Vopchá si jablko do vrecka na miki-ne. „Nemusíš,“ povie nakoniec, „prídem domov autobusom.“

„Počkaj.“ Rýchlo sa postavím a miska cereálií sa prevrhne. Na kuchynský stôl som vyliala trochu mlieka, ale aspoň som si nezašpinila šaty. „Keď sa ti skončí futbal, školský autobus už nepôjde. Môžem prísť po teba.“

Izzy neodpovedá.

„Vôbec mi to nerobí problém!“ ubezpečujem ju. Radšej nespomínam na tie dni, keď som Izzy vyzdvihovala zo škôlky a vždy sa ku mne rozbehla tak rýchlo, že ma takmer zrazila na zem.

Neviem, ako dlho by tam Izzy bola stála a zízala na mňa s rukami vo vrečkách, keby Lexi nevyhrkla: „Preboha, už jej to povedz, Iz.“

Sledujem obe dievčatá. Nenávidím, keď majú predomnou tajomstvá, hoci je to lepšie, ako keď sa hádajú. „Čo mi má povedať?“

Izzy stále mlčí.

Lexi si otrávene povzdychne a povie: „Vyhodili ju z futbalového tímu.“

„Lexi!“ sykne Izzy a tvár jej zružovie.

„Čo?“

Dobre, toto je úplne smiešne. Izzy hrá futbal už od škôlky. Vedela by dať gól aj zo spánku. Ako ju mohli vyhodiť z tímu? Je jednou z najlepších druháčok, aké majú. Dočerta, je jednou z najlepších hráčok celkovo.

„Nerozumiem,“ poviem. „Prečo ťa vyhodili z tímu?“

Izzy sa mi nechce pozrieť do očí. „Mami...“

Musel to byť nejaký omyl. Iné vysvetlenie neexistuje. „Zavolám trénerovi Pikeovi.“

„Mami, *nie*.“ Oči sa jej od strachu rozšíria. „Musím už ísť. Nevolaj trénerovi Pikeovi.“

„Izzy...“

„Prosím, nevolaj mu.“ Jej pohľad je celkom zúfalý. „Sľúb mi, že mu nezavoláš, mami.“

Nechcem, aby zmeškala autobus. Nemôžem si dovoliť ju teraz odviezť, pretože tu musím ostať na to fotenie. Ona sa však nevzdá, kým s ňou nebudem súhlasiť, a tak nakoniec poviem: „Sľubujem.“

Sľubujem, že mu *nezavolám*. Nesľúbila som jej však, že nepôjdem do jeho kabinetu a nespýtam sa ho, z akého dôvodu sa rozhodol vyhodiť moju dcéru z tímu.

Izzy sa na mňa ešte raz pozrie a prebehne cez dvere. To dievča stále niekam uteká. Vo futbale je *skvelá*. Netuším, prečo ju vyhodili z tímu, ale som odhodlaná tomu prísť na kĺb.

Upriamim pozornosť na svoju staršiu dcéru, ktorá si zobrala konzervu ochutenej kukurice a teraz číta etiketu s kyslým výrazom v tvári. Akoby ju tie ingrediencie urážali.

„Vieš, čo sa stalo?“ spýtam sa Lexi.

„Bože, mami, *nie*, neviem,“ zamrmle Lexi. „Mohla by si sa ma to, prosím, prestať stále vypytovať?“

Spýtala som sa jej to prvýkrát, ale to je jedno. „Vôbec o ničom nevieš?“

„*Nie*.“ Lexi na mňa zúrivo uprie zrak, ale potom dodá: „Aj tak bude lepšie, keď nebude v tíme. Tréner Pike je hrozný úchyl.“

„Úchyl?“

Prevráti oči. Otravuje ju, že musí strácať čas vysvetľovaním detailov. „Moja kamoška Mira bola vo futbalovom tíme a tvrdila, že vždy len tak ,náhodou‘ vošiel do šatne,

keď sa dievčatá prezliekali. Ospravedlnil sa a hneď odišiel, ale... Nuž, mne to ako náhoda nepripadalo.“

Čože to robil?

Kým prehodnocujem túto novú informáciu, prilepia sa mi lupienky na horné podnebie. Izzy nikdy nič také nespomínala, ale Lexinu kamarátku Miru poznám, a ona si nezvykne vymýšľať. Je možné, že je to pravda? A ak áno, *chcem* vôbec, aby Izzy bola vo futbalovom tíme?

„Bože, mohla by si s tým prestať, mami?“ spýta sa Lexi podráždene.

Nasilu prehltne plné ústa cereálií. „Prestať s čím?“

„S tým žuvaním,“ odpovie.

„So žuvaním?“ zopakujem neveriacky.

„Žuješ... strašne nahlas. Nikto iný na svete nežuje natoľko hlučne. Ver mi, je to fakt čudné. Asi to počujú aj u susedov.“

Nikto doteraz neskritizoval hlasitosť môjho žuvania. Na chvíľu zostanem bezradná. „Prepáč. Budem sa snažiť žuť *potichu*.“

„Je to hrozne *hlučné*,“ zopakuje. „Stále len žuješ. A je to *fakt* otravné.“

Na okamih prestanem rozmýšľať nad trénerom Pikeom a začnem sama sebe klásť oveľa dôležitejšiu otázku – čo sa to stalo s naším vzťahom? Spomínam si na časy, keď som ráno robievala pre Lexi palacinky. Vždy som si dala záležať. Na každej palacinke som vytvorila smajlíka z čučoriedok alebo, ak to bol výnimočný deň, z kúskov čokolády. Keď Lexi tie palacinky so smajlíkmi zbadala (hlavne tie s čokoládou), rozžiarili sa jej oči. Najprv zjedla všetky čučoriedky alebo čokoládu a potom poliala palacinky kopou javorového sirupu. Po pár hltoch sa na mňa pozrela so šťastným

lepkavým úsmevom. *Robíš tie najlepšie palacinky na svete, mami!*

Dám si ďalšiu lyžicu cereálií a zamyslím sa nad spoločnými aktivitami, ktoré by som jej mohla navrhnúť. Možno nákupy. Lexi vždy rada chodila nakupovať, aj keď bola malá, a stále miluje oblečenie. Nájst' veci, ktoré by sa jej páčili, však bude výzva.

Mohla by som jej navrhnúť, že ju vezmem do obchodu s pyžamami. Existuje niečo také? Ak nie, mali by taký obchod otvoriť. Je to nápad za milión.

Spred domu sa ozve trúbenie auta. Je také hlasné, že nás obe mykne. Ja už svojej dcére na tvári úsmev vyčariť neviem, ale to trúbenie áno. Je to jej priateľ Zane, ktorý nedávno dovŕšil osemnásť rokov, vybavil si vodičský preukaz a teraz ju môže každý deň voziť do školy.

Nikdy však nechodí dnu. Len trúbi tým prekliatym klaksónom, a to tak hlasno, že všetci v susedných mestách musia vedieť, že práve prišiel. Možno je to dokonca hlasnejšie ako moje žuvanie.

„Musím ísť,“ zacvrlíká Lexi.

Dcéra zdvihne zo zeme svoj batoh, ktorý je taký ťažký, že sa pri chôdzi mierne zakláňa dozadu. Otvorí ústa, akoby sa so mnou chcela rozlúčiť, potom si však spomenie na pravidlo, podľa ktorého sa so mnou nemá ráno rozprávať, a namiesto rozlúčky bez jediného slova odíde.

Zjedla som asi len polovicu cereálií, ale aj tak nemám bohvieakú chuť do jedla. Prejdem do obývačky, cez ktorú šla Lexi k dverám, a je mi jasné, že sa neobťažovala po odchode zamknúť dvere. Prečo by aj mala, keď ich zakaždým zamykám namiesto nej?

Vždy som tu pre svoju rodinu. Vždy.

Nahliadnem cez okno na tú červenú rozpadnutú kiu, ktorá vychádza z našej príjazdovej cesty. Vždy keď vidím to auto, pomyslím si, že by ho mal Zane odviezť rovno do zberného dvora a nechať ho tam. Ktovieako ma neteší, že moje najstaršie dieťa chodí do školy v tom šrote, uznávam však, že jej do toho nemám veľmi čo hovoriť.

To, čo si myslím o chlapcovi, ktorý tú rachotinu šoféruje, je ešte menej vlúdne.

Zahliadnem Zanea, kým vychádza na cestu pred domom. Má dlhé strapaté vlasy a je chudý ako palica do fazule, hoci je pravda, že vždy keď u nás bol, natlačil do seba horu jedla. Ak som našla spolovice vyjedenú chladničku, znamenalo to, že Zane bol na návšteve. Hlavne ak bola tá chladnička pootvorená a sedadlo na záchode zdvihnuté. A to ani nehovorím o tom, že takmer určite fajčí elektronické cigarety. Vlastne tak celkom neviem, čo tie elektronické cigarety sú, ale viem, že nechcem, aby moja dcéra chodila s chalanom, ktorý ich fajčí. Niežeby som to mohla zmeniť.

Najmenej sa mi však páči to, ako sa na Lexi pozerá. Niečo v jeho výraze ma znepokojuje. Už som taký videla – je to spomienka, ktorú nedokážem vymazať z hlavy.

Lexi a Zane spolu chodia asi štyri mesiace. Ja som dúfala, že sa rozídu už pred tromi a pol.

Nemôžem jej však zakázať, aby s ním chodila. Má sedemnásť rokov a nedopadlo by to dobre. Ak jej poviem, aby sa s ním nestretávala, bude sa s ním stretávať... ešte častejšie. Nie, bude rozumnejšie počkať, až to samo prejde. Je to inteligentné dievča a raz dostane rozum. Zane bude nakoniec minulosťou.

A ak nie, nuž, mám v úmysle svoju dcéru chrániť. Obe dcéry. Či sa im to páči, alebo nie.

Chystám sa vrátiť do kuchyne, ale zastavím sa, keď zbadám za oknom ďalší pohyb. Je to môj sused Brett Carlson. Kráča po príjazdovej ceste, ktorá oddeľuje naše domy. V skutočnosti však nekráča, ale *pochoduje*. Mieri k našim vchodovým dverám a o chvíľu na ne začne búchať.

Tento deň bude ešte zaujímavý.